

Sygn. akt V CSK 134/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku dłużnika M. H.

w przedmiocie zakończenia postępowania upadłościowego i wniosku o umorzenie zobowiązań w całości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej dłużnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt XIX Gz (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie zawartego w niej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zawartość skargi oraz na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Oczywista zasadność skargi w ocenie skarżącego ma wynikać z niepełnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy przez Sądy *meriti* - skarżący wskazał szereg okoliczności, które powinny zostać wyjaśnione. Trzeba jednak zaznaczyć, że nie przemawia to za przyjęciem skargi do rozpoznania. Zauważyć bowiem należy, że ze względu na publicznoprawną funkcję skargi kasacyjnej, która nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia, nie jest w ogóle dopuszczalne w ramach zarzutów kasacyjnych kwestionowanie ustaleń faktycznych czy oceny dowodów. Tym bardziej zatem tego typu okoliczności nie mogą przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ w ogóle nie mieszczą się w kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym. Jeżeli natomiast chodzi o wskazane przez skarżącego istotne zagadnienie prawne powstające na tle tej sprawy, to dotyczy ono tego, czy w sytuacji, gdy przedsiębiorca - osoba fizyczna pomaga wierzycielowi zbierać dokumenty potrzebne do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie jego upadłości, choć sam takiego wniosku nie składa, to można uznać niezłożenie wniosku za zawinione, a w konsekwencji pozwalające na orzeczenie o pozbawieniu prawa do prowadzenia działalności gospodarczej. Zagadnienie to nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z dwóch względów. Po pierwsze, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w tej sprawie. Sądy *meriti* podkreśliły, że ta „pomoc” nie miała znaczenia ze względu na znikomą liczbę dokumentów, dostępnych zresztą wierzycielowi, która została złożona wraz z wnioskiem o ogłoszenie upadłości. Po drugie, nie ma również wątpliwości

jurydycznych, a z art. 21 p.u.n. jasno wynika, że to na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości w razie jego odpowiedzialności. Nie ma możliwości zwolnienia się od niego nawet w razie efektywnej i czynnej pomocy udzielanej innemu uprawnionemu przy składaniu przez niego wniosku, a to dlatego, że wówczas przedsiębiorca nie jest „gospodarzem” takiego wniosku, który np. może zostać cofnięty. Nie jest też przeszkodą zgłoszenie takiego wniosku, choćby stosowny wniosek został już zgłoszony przez inny podmiot - nie wydłuży to pracy sądu, bo zostaną one połączone do wspólnego rozpoznania. Zawsze zatem bez indywidualnego zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości dochodzi do naruszenia przez przedsiębiorcę obowiązku przewidzianego w art. 21 p.u.n. Inną kwestią jest ocena zawinionego niezgłoszenia: wniosku o ogłoszenie upadłości w kontekście pozbawienia prawa do prowadzenia samodzielnie działalności gospodarczej na podstawie art. 373 p.u.n. Nie można wykluczyć, że wówczas okoliczność zgłoszenia takiego wniosku i wiedza o tym fakcie przez przedsiębiorcę może mieć znaczenie. Jest to jednak kwestia ocenna, która mogłaby być badana jedynie w ramach zarzutów kasacyjnych, a nie jako abstrakcyjnie ujęte zagadnienie prawne mające uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.